

sluší všem společníkům pospolu. Nepochybily proto nižší soudy, uznávše, že žalující strana jako spoluvlastnice jest oprávněna žádati a žalovaná strana je povinna připustiti, by se žalující strana buď sama nebo svým plnomocníkem ujala společné držby a správy sporných nemovitostí. Nález ten stranám nikterak nenařizuje, jak dovolání míní, že musí usedlost spravovati v dohodě. Ovšem to také nevylučuje. Jistě však dává stranám, jestliže se srovnati nemohou, právní základ, by se domáhaly odpomoci, kterou jim §§ 833 a násl. dávají na ruku. Jakým způsobem by bylo lze napadený nález pak vykonati, netřeba toho času řešiti. Kdyby však i byl správným názor dovolatelův, že by exekuce nebyla možná, aniž by při ní nebylo zasahováno do jeho spoluvlastnických práv, zbyvala by napořád ještě možná exekuce podle §u 368 ex. ř. Byl-li — jak právě dolíčeno — určovací návrh přípustný a nárok na plnění odůvodněn, není vadou řízení, když soud první stolice oba tyto výroky shrnul v jeden odstavec a není podstatnou vadou, když odvolací soud výtku, kterou žalovaná strana proti tomuto postupu v odvolání vznesla, pominul mlčením. Mylným je také právní názor dovolatelův, že je smlouvu, kterou žalovaný se svou manželkou dne 12. října 1917 ujednal, pokládati za smlouvu svatební a že se trhová smlouva jeho manželky se žalobcem přičítá dobrým mravům. Dovolateli se nepovedlo v příčině té vyvrátiti celkem srovnalé a v podstatě správné důvody nižších stolic, ke kterým se proto i tu poukazuje. Zejména nelze míti za přílehlavé jeho vývody, že by spoluvlastník, míní-li svůj ideální podíl zciziti, důsledně mohl jej také zničiti a že by pro spoluvlastníka — manžela platily při použití práv plynoucích z §§ 828—838 obč. zák. zvláštní morální povinnosti, odvozené z §u 879 obč. zák. a pro jiného spoluvlastníka neplatící. Názory ty nemají ani v zákoně ani ve vědě podkladu. Správným je konečně výrok odvolacího soudu, že žalovaný je povinen zdržeti se jakéhokoli s a m o v o l n é h o n a k l á d á n í jak s usedlostí a pozemky, tak i s jejich příslušenstvím a jakýmikoli plody. Správnost jeho plyne z §§ 828 a násl. obč. zák., které vylučují, by některý ze spoluvlastníků nakládal se společnou věcí s a m o v o l n ě. Ale právem napadá žalovaná strana výrok rozsudku druhé stolice, že je povinna trpěti, by si žalobce po dobu trvání spoluvlastnictví bral přímo polovici všech užitků, z hospodaření plynoucích, zdůrazňujíc, že jestliže ona nesmí jednostranně disponovati svou polovicí usedlosti a jejím výnosem, nesmí tak činiti ani žalobce. Takový způsob dělení užitky z hospodářství by předně odporoval ustanovení §u 839 obč. zák., podle něhož je také břemena poměrně rozdělití, o kterých se odvolací soud nezmiňuje, na které by však pamatováno nebylo, kdyby si žalobce mohl zkrátka bráti přímo polovici všech užitků. Mimo to by takový způsob dělení užitky z hospodářství co do užitků, které se podle své povahy dělití nedají, odporoval ustanovení §u 840 obč. zák., podle něhož je užitky ty prodati ve veřejné dražbě. V tomto bodu bylo proto dovolání žalované strany vyhověno a obnoven zamítací výrok soudu první stolice.

Čís. 5571.

K okolnostem §u 10 (1) vyr. ř. dlužno přihlížeti z moci úřední, leč, že navrhovatel prokáže, že vede exekuci na určité jmění dlužníkovu,

sloužící k oddělenému uspokojení jeho vykonatelné pohledávky jako věřitele odlučovacího.

Účinky vyrovnacího řízení netýkají se odlučovacích práv §u 11 odstavec první vyr. ř. jen, pokud mají být odděleně uspokojena z těch určitých částí jmění dlužníkovy, k nimž takových práv bylo dříve nabyto.

Okolnost, že útratová pohledávka, pro niž byla podle exekučního titulu exekuce správně povolena, byla skutečně vyrovnáním dotčena, jak co do objemu, tak i co do splatnosti, jest uplatňovati žalobou podle §u 35 (§ 36 odstavec první) ex. ř., nikoliv rekusem proti povolení exekuce.

(Rozh. ze dne 18. prosince 1925, R II 317/25.)

Soud první stolice povolil exekuci ku vydobytí útratové pohledávky, rekursní soud exekuční návrh zamítl. Důvody: Jest souhlasiti s názorem stěžovatele, že útratová pohledávka, pro kterou exekuce byla povolena, jest příslušenstvím pohledávky hlavní; že sdílí její osud a je tedy vyrovnáním dotčena. Z vyrovnacího spisu jest zřejmo, že pohledávka vymáhajících věřitelů byla co do jistiny a příslušenství k vyrovnání přihlášena a jest tedy zjištěno, že útratová pohledávka, pro kterou se vede exekuce jako příslušenství pohledávky hlavní sdílí její osud a že její 35% vyrovnací kvota byla teprve dne 19. srpna 1925 splatnou. Jest také otázkou, zda byla exekuce povolena právem, když ze žádosti samé jest zřejmo, že v době žádosti bylo o majetku dlužníkově zahájeno vyrovnací řízení. V tom směru stanoví § 10 vyr. ř., že po zahájení vyrovnacího řízení nelze na dlužníkových věcech nabýti soudcovského práva zástavního. Vyrovnací řízení bylo zahájeno 8. ledna 1925 a žádost o exekuci byla podána 20. června 1925. Bylo ji proto ve smyslu citovaného zákonného ustanovení zamítnouti.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

Důvody:

Exekuce povoluje se k návrhu bez ústního jednání a bez slyšení odpůrce (§ 3 ex. ř.). Platí tedy i pro rekursy v exekučním řízení zákaz novot. Avšak v tomto případě běželo o to, zda možno vůbec žádanou exekuci povolit vzhledem k zákazu §u 10 (1) vyr. ř., zvláště když vymáhající strana sama dala k tomu podnět svou poznámkou v exekuční žádosti, že pohledávka útrat, pro kterou navrhuje povolení exekuce, není dotčena vyrovnacím řízením o jmění povinné strany. Na jmění vyrovnacího dlužníka nesmí soud od zavedení vyrovnacího řízení exekuci ani povolit ani vykonati, poněvadž od té doby nelze nabýti ani soudcovského práva zástavního ani práva na uspokojení a k tomu dlužno přihlížeti z moci úřadu, leda že návrhověl prokáže, že vede exekuci na určité jmění dlužníkovy, jež slouží k oddělenému uspokojení jeho vykonatelné pohledávky jako věřitele odlučovacího. (Srv. Bartsch, sv. I. str. 101 vyd. z roku 1916.). Nejsou tedy správné vývody dovolacího rekursu, že nemělo být přihlíženo rekursním soudem k obsahu vyrovnacího spisu a že příslušné vývody rekursu povinné strany jsou nepřipustnými

novotami, poněvadž prý jest směrodatným pouze obsah spisu o rozepři a exekuční žádosti. Domnívá-li se dále stěžovatel, že jeho pohledávka co do jistiny a příslušenství patří k odlučovacím právům dle Šu 11 (1) vyr. ř., přehlíží, že účinky vyrovnacího řízení dle Šu 46 (1) vyr. ř. se jich netýkají jen, pokud mají býti odděleně uspokojeny z těch určitých částí jmění dlužníkovy, k nimž takových práv bylo dříve nabyto. Stěžovatel sám tvrdí, že jeho pohledávka co do jistiny a příslušenství jest hypotekárně zajištěna, vede však exekuci na movitosti dlužnikovy, aniž by prokázal, že také na těchto nabyl již před zavedením vyrovnacího řízení zvláštních odlučovacích práv.

Jisto jest však z obsahu vyrovnacího spisu, jenž byl povolujícímu soudu po ruce, a vychází to i ze shodných údajů vymáhající a povinné strany, že o exekuci bylo zažádáno dne 20. června 1925 a že byla povolena dne 21. června 1925, tedy již dávno po pravoplatném schválení a ukončení vyrovnacího řízení (19. května 1925), takže poukaz rekursního soudu na ustanovení Šu 10 vyr. ř., ze kterého, vyhověv rekursu povinné strany, zamítl exekuční návrh, zde nepřiléhá. Po skončení vyrovnacího řízení není příčiny nepovoliti žádanou exekuci. Jiná jest ovšem otázka, pokud se týče objemu pohledávky. Vymáhající strana navrhla exekuci dle Šu 249 a násl. ex. ř. pro pohledávku útrat 1246 Kč 44 h z rozsudku nejvyššího soudu ze dne 21. dubna 1925 a tvrdí v dovolacím rekursu, že tato pohledávka útratová nepodléhá účinkům vyrovnání (35%), poněvadž vznikla teprve za vyrovnacího řízení. Není však třeba na tomto místě zabývat se touto otázkou. Podléhá-li účinkům vyrovnání, pak ovšem řídil by se i objem i doba splatnosti dle podmínek uzavřeného a schváleného vyrovnání. Avšak při povolení exekuce posuzuje soud tyto otázky jedině dle exekučního titulu (§ 7 ex. ř.). Byla-li tedy útratová pohledávka, pro niž byla prvním soudem správně exekuce povolena v plném objemu shora uvedeného rozsudku jako jedině směrodatného exekučního titulu, uzavřeným vyrovnáním skutečně dotčena, jak co do objemu, tak i co do splatnosti, bylo by věci povinné strany, která to tvrdí, aby jinými prostředky zákonem k tomu účelu poskytnutými a sice odporem ve smyslu Šu 35 pokud se týče 36 prvý odstavec ex. ř. to uplatnila, nikoli však rekusem proti povolení exekuce (rozh. čís. 1521 a 4423 sb. n. s.).

Čís. 5572.

Nelze převzítí starou firmu s jiným dodatkem, než takovým, jenž vyjadřuje nástupnictví. Převzal-li kupec jednotlivce starou firmu s dodatkem jiným, jde o novou firmu, v níž musí býti uvedeno jeho jméno.

(Rozh. ze dne 21. prosince 1925, R I 435/25.)

Firma majitele cihelny Bohdana F-a byla zapsána v rejstříku jako »Bohdan F.« Po smrti Bohdana F-a zdědil závod syn jeho František F., jenž opověděl k rejstříku firmu: »Bohdan F., parostrojní cihelny v Č.« Rejstříkový soud zápis povolil, rekursní soud změnil napadené usnesení v ten rozum, že majiteli firmy Františku F-ovi uložil, aby ve